

Ano, rozechvívá se nám zde srdce pro toho, Jež chválí toto posvátné místo, v první řadě — Jeho Božská Matička!

A kdo postavil zde, v této lesní tišině Matce Páně tuto kapli? Jméno pana ředitele*) Jana Kašpara z Křimic s chotí Filipinou zůstane na vždy spojeno s touto kaplí: Kolikrát v životě slyšel jsem chválu vzorného katolického vychovatele a to vždy týmiž slovy: »přísný, ale řádný, ten nás něčemu naučil; takových vychovatelů kdyby bylo více!«

Téměř denně chodíval z blízkých Křimic k obrázku P. Marie Pomocné, visícím na starém, památném dubu, a vyprošoval si tu po celodenním namáhání pomoc ku řádnému vychování dítek jemu ve škole svěřených, v první řadě dítek svých: Karla a Augustiny.

Obráz Panny Marie shlízel na 5letého hochu, jehož nevinné srdéčko zahořelo již tehdaž touhou, stát se knězem; shlíží na útlého, dorůstajícího studenta, jenž zasvěcuje zde Panny Marii sv. čistotu, shlíží na absolventa plzeňského gymnasia, před odjezdem na bohoslovecká studia do »Věčného města« — do Říma; shlíží na horlivého kněze, který jako kaplan ve Svojsíně obětuje zde první mši sv. po vystavění kaple

v r. 1896; shlíží na kancléře arcidiecése pražské, na metropolitního kanovníka u sv. Víta v Praze (roku 1908), biskupa v Hradci Králové (11.IV.1920), na arcibiskupa pražského (listopad 1931), který jako pěší poutník vykoná zde pouť při prvním zájezdu na Plzeňsko, po schůzi kněží zápa-
dočeských v Plzni (15.II. 1932), shlíží i na kardinála (15.VIII.36).

Historie tohoto poutního místa byla vypsána na jiném místě. Já vypíšu sběh událostí a oprav za posledních 7 let (1930—1937):

*) Řídící učitel Jan Kašpar při svém odchodu do výslužby byl vyznamenán názvem »ředitel« a pro své katolické přesvědčení vyznamenán papežským řádem. (Pamětní kniha fary Maslesické, str. 140).

Došlo i na opravu střechy . . .

